

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.564 van 26 februari 2014
in de zaak A. 211.747/XIV-35.489**

In zake : Hiwa KHALEDIAN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stefan Deckers
 kantoor houdend te 3690 Bree
 Stadsplein 4/1, bus A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 februari 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van “de beslissing van de gevangenisdirecteur van 18.02.2014 waarin aan verzoeker als tuchtsanctie 30 dagen individueel regime wordt opgelegd en dit vanaf 16.02.2014 tot en met 18.03.2014 om 19.30 uur (wandelen op de kleine individuele wandelkoer)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2014 om 11.30 uur.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Stefan Deckers verschijnt voor verzoeker en attaché Xaveer Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op het ogenblik van de bestreden beslissing is verzoeker gedetineerd in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 16 februari 2014 wordt tegen verzoeker een rapport aan de directeur opgesteld, waarin het volgende wordt vermeld:

“(…)
• op (datum van de feiten): 16/02/14
• om (uur van de feiten): 16.00u
• op (plaats van de feiten): ...Wandeling A
• zijn volgende feiten vastgesteld: Bij de opstand op wandeling A heeft (Khaledian) mee willen helpen om de omheining tussen de wandeling en sectie 20 af te breken en heeft hij zitten trappen tegen de deuren van de ingang van de wandeling
(…)”.

3.3. Op 16 februari 2014 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat een tuchtprocedure tegen hem zal worden opgestart, waartoe hij op 18 februari 2014 zal worden gehoord.

3.4. Op 18 februari 2014 wordt verzoeker gehoord. In het verslag van de tuchtrechtelijke hoorzitting wordt het volgende vermeld:

“(…)

De directeur herinnert de gedetineerde aan de ten laste gelegde feiten: zie rapport 16.02.’14

Hij geeft het woord aan de gedetineerde / aan zijn advocaat, die verkla(a)r(t)(en):
Het is niet waar. Ik wil heel graag dat jullie naar de camerabeelden kijken. Stuur me dan maar naar Auswitch!!
“(…)”.

3.5. Bij beslissing van 18 februari 2014 van de gevangenisdirecteur wordt verzoeker de tuchtsanctie “30 dagen afzondering vanaf 16 februari 2014 tot en met 18 maart 2014 met wandelen op de kleine individuele wandelkoer”.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Verwijzing naar het RAD dd. 16.02.2014 en de voorlopige maatregel van 16.02.2014. Aangezien betrokkene samen met een aantal medegedetineerden bij de opstand op wandeling A heeft mee willen helpen om de omheining tussen de wandeling en sectie 20 af te breken en heeft zitten trappen tegen de deuren van de ingang van de wandeling. Hij heeft ook brand gesticht, prikkeldraad vernield en de ramen mee helpen inbeuken.. Ze hebben gedurende 3,5 uren opstandig en opruiend gedrag vertoond, waarbij ze het gezag van het personeel probeerden te ondermijnen. Door dit opstandig gedrag werd de orde, rust en veiligheid binnen de inrichting ernstig verstoord. Diverse pogingen tot gesprek om hen tot rede te brengen mislukten. Betrokkenen bleven zich uitdagend opstellen. De politie diende uiteindelijk te interveniëren. Gelet op het feit dat dit gedrag niet alleen onaanvaardbaar is, doch daarenboven de interne orde, rust en veiligheid ernstig in het gedrang heeft gebracht, dringt een gepaste sanctie zich op. Betrokkene ontkent zijn aandeel in de opstand, doch het bewakingspersoneel heeft het objectief vastgesteld en is formeel in zijn verklaringen.

“(…)”.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

5. Verzoeker voert als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“(…)

Verzoeker wenst op te merken dat hij pas tewerkgesteld was geworden in de gevangenis waardoor verzoeker een (bescheiden) inkomen kon genereren hetgeen hem toelaat om eten en drank aan te kopen, belwaarde aan te schaffen, schulden af te betalen ... daar waar verzoeker thans zijn werk en dus zijn inkomen verliest.

Het verlies van dit inkomen dient dan nog gekoppeld te worden aan het feit dat verzoeker terug op een lange wachtlijst komt om terug tewerkgesteld te worden én dat hij bovendien nog geconfronteerd wordt met de voorliggende tucht die uiteraard ernstig in zijn nadeel zal spelen wanneer hij terug in aanmerking zou kunnen komen voor een tewerkstelling. Verzoeker zijn werk is zeer belangrijk en dit dus zowel voor zijn reclassering (betalen schulden/burgerlijke partijen of het gebrek hieraan kan door een strafuitvoeringsrechtbank weerhouden worden als tegenindicatie) alsook voor zijn leven in de gevangenis en zijn contacten met de buitenwereld (weinig/geen inkomen waardoor niet gebeld kan worden met familie en vriendin,..)

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat er dus in dat verzoeker - door de tuchtsanctie - zijn werk verliest en dat hij daardoor onmiddellijk een inkomen verliest daar waar, te meer gezien verzoeker geen enkel uitstaans heeft met de gebeurtenissen op de wandeling, het schorsen van de beslissing totdat het (politieel) onderzoek meer uitsluitsel wordt gegeven dat in het kader van een nog neer te leggen verzoekschrift tot nietigverklaring (hopelijk) kan worden bijgebracht.

De dringende noodzakelijkheid is voorhanden teneinde verzoeker op korte termijn toe te laten om zijn werk in de gevangenis te kunnen hernemen en dus terug aan het werk te kunnen gaan.

(...)”.

6.1. Verzoeker moet in zijn verzoekschrift duidelijk en concreet aangeven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat hij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte ondergaat of dreigt te ondergaan. Hij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad van State met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

6.2. Verzoeker verbindt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel volledig aan het verlies van zijn tewerkstelling in de gevangenis en het inkomen dat dit hem oplevert. Het betoog van verzoeker dat hij zijn werk en zijn inkomen verliest, en de gevolgen die dat met zich meebrengt, is echter niet concreet uitgewerkt en betreft een hypothetisch nadeel. Dit klemmt des te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker nog maar drie dagen heeft gewerkt, hij na het verstrijken van de opgelegde maatregel terug kan beginnen werken en hij financiële steun krijgt van buitenaf.

6.3. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de onrechtstreekse invloed van de tuchtsanctie op de reclassering van verzoeker geen nadeel is dat rechtstreeks volgt uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, maar uit een latere, nog te nemen beslissing. Als dit nadeel gerealiseerd wordt, dan zullen andere beslissingen daarvan de oorzaak zijn.

7. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventwintig februari tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen